

Klobouk

Ondřej Bezstarosti

Pan Melle si vždy zakládal na tom, aby měl vytříbený klobouk. Lidé na ulici si vždycky šeptali: „Páni, ten má ale pěkný klobouk,“ zatímco si pyšně vyšlapoval pro ranní kávu. Kloboukem smeknul při každé příležitosti. Ani ne tak ze zdvořilosti, jakožto spíše z důvodu, aby poukázal na to, jaký nový klobouk si zrovna pořídil. Měl dlouhý šedý knír a malé oči, které se schovávaly ve štěrbinách, a když se jej kolemjdoucí zeptal, kolik je hodin, vytáhnul z kapsy hodinky připnuté na řetízku a očima loudil po ciferníku tak dlouho, že to ten člověk buď vzdal, nebo nahlédl, aby se ujistil sám. Nedělal to však z toho důvodu, že by byl snad slepý, ale aby se každý podíval, jak krásné hodinky to vlastní.

Jeho dům stál za vesnicí. Měl služebnictvo, které se mu staralo o dobytek. Velké statky, které se rozléhaly za jeho domem, kam oko dohlédlo, patřily ještě jeho dědovi. I přes veškerou vychloubačnost ho však lidé z malebné přístavní vesničky měli rádi. Když někdo potřeboval nové zuby, ochotně zaplatil. Když někdo potřeboval nového koně, protože mu ten starý přes zimu pošel, koně pořídil. Když se rybářům porouchala loď a oni nemohli vyjet lovit jeho tolik milované ryby, zaopatřil její opravu.

Srdce měl velké, ale zároveň nedovedl milovat. A tak se stalo, že ho ženy obcházely obloukem. Skoro jako by měl nějaké prokletí. Až se tedy, jak je zjevné, zamiloval jen do svého majetku. Jeho dům překypoval obrazy s vyobrazením tornád od nejlepších umělců, porcelánovým nádobím, šperky, drahými koberci dovezených ze všech koutů světa, nábytků z modřínů. Co bylo ale jeho největší láskou, byl od pohledu zcela obyčejný klobouk. Byl hnědý a značně obnošený. Nikdo nedokázal zjistit, proč ten klobouk tolik miluje. Nosíval ho jen velice zřídka, ale mluvil o něm jako o svatém grálu. Jednou se, snad z rozmachu, svěřil řezníkovi, že má doma tak vzácný klobouk, že by se snad i upsal ďáblu, aby ten klobouk patřil nadále jemu.

Ležel ve vitrině v přístupové hale jeho domu. Každý den jej on sám osobně chodil prachovkou jemně oprašovat. Ten kousek oblečení, který sám vypadal jako hromádka prachu...

Seděl s nohama na stole. Být šerifem policejního oddělení v tak malebné vesnici bylo spíše za trest. Nic se nikdy nedělo. Každý zde znal každého. Nikdo nikomu neublížil. Opilci si své problémy dokázali před hospodou bravurně vyřešit sami. Seděl a četl si zrovna místní noviny. Thorsten zrovna ulovil další velkou rybu a tím předčil svůj rekord již po páté za poslední dva roky. Paní Zimmerová začala šít natolik teplé svetry, že mohla nabídnout práci i dalším švadlenám, jak tyto svetry šly na odbyt. Zemřela paní Holzová, bylo jí pětadevadesát let. Kostel se bude rekonstruovat.

Náhle uslyšel hluboké dýchání a tak sklopil noviny. Před jeho stolem stál udýchaný pan Melle. Jakmile zjistil, že se na něj policajti upřeně dívá, smeknul klobouk, spíše z důvodu, aby ukázal, jak je krásný, než ze zdvořilosti, a vyštěkl: „Ukradli mi klobouk!“

Šerif Holzmann už nebyl z nejmladších. Dostat nohy na stůl mu dalo zabrat. A tak již zdřevěnělé nohy musel ze stolu sundávat za pomoci rukou. Chvíli to vypadalo, že to naklánějící se židle nezvládne a podá výpověď. S velkým výdechem jak židle, tak Holzmann, se tak nestalo.

„Chlape, vždyť ho máte na hlavě,“ odpověděl šerif.

„Tenhle klobouk ne!“

„Tak který?“

„No ten můj nejlepší!“

„A nezapomněl vy jste si ho u paní Holzové?“

„Není náhodou mrtvá?“

„A jo. Věčný klid její duši. To jo.“

„Ano, máte pravdu. Ale zpět k mému klobouku! Musíte okamžitě vyhlásit pátrání!“

„Pane? Uklidněte se. Nejprve potřebujeme sestavit podobiznu vašeho klobouku. Dále mi musíte...“ zamyslel se šerif a otevřel šuplík s příručkou pro policajty.

Nic o tom, jak vyhlásit pátrání po odcizené věci však nenašel, a tak nalistoval stránku o pátrání po neznámých osobách.

„Takže,“ napřimil se Holzmann po deseti minutách ticha, „jak jsem říkal. Potřebuju jeho podobiznu. Dále mi musíte sdělit jeho míry. Poté by bylo na místě, kdybyste si vzpomněl, kdy a kde jste ho viděl naposledy. Nebo, a z toho vycházejme, kdo ho mohl vidět naposledy,“ zvedl vítězně ukazováček, až se velkostatkář podíval do stropu.

A tak se stalo, že se pan Melle zamyslel, s dovolením si půjčil šerifovy noviny, protože v celé stanici nebylo k sehnání papíru, a nakreslil na ně klobouk. Avšak jelikož pan Melle nebyl zrovna z nejlepších malířů, vypadal náčrt jako každá běžná buňka.

„Musím vám na základě tohoto popisu,“ zamyslel se šerif při náhledu na identikit, „sdělit, že tento klobouk máte na hlavě.“

„A přece nemám!“

„Dobrá, tak zkusíme jeho popis,“ vzal Holzmann Mellemu tužku, sednul si za stůl, nasadil si brýle, dýchnul na její hrot a připravil se k psaní do volných míst mezi řádky tištěných novin.

„Byl to starý klobouk. Na jedné straně měl rýhu. Asi pětcentimetrovou.“

„Výborně!“ zaradoval se šerif.

„A byl celý hnědý. Byla to vlastně buňka. Měla cenu nejméně mé duše a všeho mého majetku.“

„Dobrá, to by mohlo stačit. Teď se zkuste zamyslet nad tím, kdo ho mohl vidět naposledy. Tedy krom vás.“

„No já ho viděl naposledy dnes ráno, když jsem šel na mou obvyklou procházku pro kávu. Ehm... Zcela jistě. A poté, co jsem přišel v poledne zpět, tam už nebyl... Napadá mě... Ano, už to mám! Musel ho vidět hajný! Služebná mi říkala, že mě pohledával a že jej nechala čekat v předsálí samotného, když se šla podívat, zda třeba nelením v posteli.“

„Takže zde vyvstává otázka, pane Melle. Neviděla jej naposledy spíše služebná?“

„Ano, to je možné. Jediní podezřelí jsou v tomto případě tedy služebná a myslivec!“ otevřel Melle oči tak dokořán, že i šerifa překvapilo, že je doopravdy tento zavalitý muž vlastní.

„Předvoláme tedy hajného a služebnou. Veřejný soud započne zítra v pravé poledne!“

„Proč až zítra? Proč je tedy nemůžete vyslechnout?“

„Mám dřevěné nohy a nikdo jiný tímto úkonem nemůže být pověřen,“ odpovídal Holzmann, když si zase pomáhal do své výchozí polohy.

A zbytek dne tedy vypadal tak, že Melle podezíral všechny kolemjdoucí. V noci snad ani oka nezamhouřil. Zdál se mu sen, že ten klobouk hoří v obrovském ohništi a všichni z vesnice kolem toho ohně tancují, zatímco on v agónii řve.

Nadešel den. Velký soud! Celá vesnice se sešla. Rybáři přestali rybařit, švadleny dělat svetry, farář dolévat svěcenou, řezník porcovat maso. Rozkřiklo se to tak rychle, že kdyby se někdo zrovna procházel touto malebnou vesnicí, pomyslel by si, že zde už dávno nikdo nežije. Thorstenovi dokonce odplula loď, kterou špatně přivázal.

Soudní místnost, kterou musely ten den dopoledne pucovat uklízečky od nánosů mnohaletého prachu, se plnila. Pan Melle seděl na své straně za dlouhým stolem a za druhým stolem už seděl hajný, tentokrát měl na sobě buňku a černý oblek, který vytahoval jen na funus či do kostela a vedle něj služebná, která byla ve služebnickém, neboť jí toto slyšení nepřipadalo nikterak vážné. Lidé mluvili jeden přes druhého. Občas se někdo zasmál, jiný zase zcela vážně odpovídal dalšímu na jeho pošeptanou otázku za upracovanou dlaní.

Velký lustr se kymácel ze strany na stranu z průvanu, který se zde tvořil, protože někdo pootevřel okno. Stalo se tedy, že se do místnosti napěchovala skoro celá vesnice. Holzmann už také obsadil své místo. Vše bylo nachystané. Už se jen čekalo, až přijde soudce.

Na stole mu tikaly hodiny. Otvíral jednu zásuvku od stolu za druhou a škrábal se na své ostré bradě. Nemohl si ani za mák vzpomenout, kam jen dal tu paruku. Ne, že by na tom nějak záleželo, ale když už ho povolali po tak dlouhé době, chtěl svou profesi oprášit se vším všudy.

Museli ho vyrušit z každodenní hry šachu u mola se svým mnohaletým sokem, panem Aichholzem. Aichholz byl blondatý hubený padesátník s neustálým úsměvem na tváři. Pana Schulze, tedy již dávno vysloužilého soudce, to dohánělo k šílenství. Jen kvůli tomu blaženému úsměvu se den za dnem snažil pokořit Aichholze, ačkoliv se mu to nikdy nepovedlo. Po každé prohře řekl něco ve smyslu, že až jednoho dne vyhraje, bude si to pamatovat každý rybář široko daleko, zatímco na ty jeho bídné a podlé výhry si nevzpomene ani holub zanechávající svůj trus na košilích kočích.

Konečně našel paruku a nasadil si ji na svou plešatou hlavu. Posunul si kulaté brýle ke svým hluboce posazeným očím a pochybným krokem, protože mu kolena již zcela nesloužila, dal se ke svému místu.

Před sebou uviděl snad celou vesnici. Ještě se stihl zle zazubit na Aichholze, který seděl asi ve třetí řadě a na všechny se zubil svým pevným chrupem. Dav ale neutichl ani po jeho výzvě. Velkostatkář se nevrle otáčel a snažil se soudce podpořit, ale bylo to marné. Opět se poškrábal na bradě a podíval se po stole, zda na něm neleží kladívko.

Kladívko nenašel, ale za to našel kousek dřeva trčícího z již rozpadajícího se stolu. Chytil za něj a zlomil jej. Jako učitelka ukazovátkem praštil dřevem o stůl, načež všichni přítomní utichli.

„Nuže,“ zvolal soudce, „ať začne slyšení.“

Nedělo se nic. Schulze se rozhlížel a čekal, kdo teda začne, až ho konečně napadlo, že by snad měl něco říct on.

„Nuže,“ zvolal znova, „ať pan Melle začne se svou obžalobou.“

Někdo by snad namítnul, že zde chybí právníci, ale zde nepanovalo žádné právo. Zde panoval jen selzký rozum, který mnohdy připlaval s přílivem tak stejně, jako odplaval s odlivem.

Pan Melle se postavil před soudce a otočil se k lidu. K jeho zděšení zjistil, že všichni muži mají na hlavách staré klobouky. Ba co víc! Všichni měli staré otrhané buřinky. Všichni, až na hajného, ten měl novou, a služebnou, ta nebyla mužem. Musel zatřepat svou druhou bradou, aby se toho zděšení zbavil a mohl začít.

„Věc se má takto. Má služebná pracuje v mém domě již přes třináct let. Je tomu tudíž tak dlouho, aby věděla, ANO, VĚDĚĎĚLA, že klobouk, který je mi nejdražším, má nevyčísitelnou cenu!“ vynasnažil se zdůraznit své sdělení, přičemž to zafungovalo jen na Aichholze, který se na vteřinu přestal zubit. Dost možná snad ale jen pro to, protože se mu udělalo sucho v puse, když ji tak dlouho nezavřel. „Měla tudíž dostatek času všimat si mých zvyků. Moc dobře věděla, kdy nebudu doma, a tak se spřátelila s hajným. Protože sama, jak známo, na tuto ohyzdnou krádež neměla kuráž, šla navštívit hajného v posedu a nabídla mu, že se rozdělí o cenu, kterou dostanou za můj nejlepší klobouk. A tak souhlasil. A bylo tomu zrovna včera. ANO, VČERA! Když jsem nebyl doma a hajný klobouk za pomoci mé vlastní služebné odnesl neznámo kam,“ zdramatizoval lehce svou obžalobu.

„Dobrá pane Melle, sedněte si,“ požádal ho Schulze a poprosil služebnou a hajného, aby předstoupili.

„Já bych nikdy neřekla, že ten starý klo...“

„Vždyť ani nemáme v revíru žádný pos...“

„Nikdy bych si to...“

„Tak dost!“ zaječel Holzmann. „Nejprve jeden, poté druhý.“

Soudce se s překvapivým výrazem podíval na Holzmannu sedícího opodál v uniformě, kterou mu manželka musela obrat od všech kočičích chlupů a dobrou hodinu žehlit.

„Pane Holzmann, rozhoduji zde já. Takže to uděláme takto. Nejprve jeden. A POTOM! Potom ten druhý.“

„Vždycky mi přišlo divné, že se stará o ten svůj starý klobouk, když má plný šatník překrásných a nových. Říkala jsem si však, že je pro něho vzácný, protože snad patřil jeho dědečkovi a tak jsem to ignorovala. Proč bych byla neukradla jeden z jeho nových a překrásných a drahých? Vždyť i ty musejí mít cenu, jakou si nedovedeme představit. Proč bych kradla ten nejodpornější starý, prachem zavátý, který navíc strašně páchnul?“

„No dovolte?!“ vystřelil ze židle Melle, div se mu polobotky nezuly z chodidel, jak nestačily na tento prudký pohyb zareagovat.

„Klid!“ umírnil jej soudce a velkostatkář se zase opět posadil.

„To dopoledne jsem pana šéfa neslyšela ani odejít. Zazvonil na nás pan hajný, a tak jsem se šla přesvědčit, zda šéf neleží v posteli. Když tam ale nebyl, tak jsem hajného informovala, že tam není a ať se zastaví jindy.“

„A co chtěl pan hajný?“

„Jen dát vědět panu Melle, že mu v revíru řádí škodná. Ostatně měla jsem mu to vyřídit. A jo. Pane šéf, řádí vám v revíru škodná!“

„A co klobouk? Nevšimla jste si, zda byl na svém místě, když jste za hajným zavřela dveře?“

„Byl tam? Ehm... Zcela jistě,“ odpověděla služebná a přítomní udělali hlasité „waaaau“.

„Pane hajný, máte něco vy na vaši obhajobu?“

„Šel jsem tak lesem, a jak už to tak při dlouhé procházce revírem bývá, dostihla mě malá potřeba. Stojím vám tedy s rozepnutým poklopem, když v tu ránu vidím blížít se vlka. Díval se na mě ze křoví a cenil zuby. A tak jsem se nestihnul ani zapnout a utíkal jsem, co to šlo. Ostatně rovnou za panem Melle oznámit, že v revíru řádí škodná!“

„Hah! A máte na to nějaký důkaz?!“ skočil opět do řeči Holzmann Schulzemu, který se zrovna nadechoval.

„Prosím. Mám,“ pozvedl ze své lavice kalhoty, které měly na zadku velikou rozkousanou díru. Dav spolu se soudcem obdivovali rozkousanou díru, a jelikož ve vesnici dávno zašel pojem lež či holý výmysl, stačilo to všem pro to, aby hajného kolektivně zprostilí viny.

„Když tedy služebná nemá motiv a hajný má v ruce tento příkladný důkaz, kdo tedy odcizil panu Melle jeho klobouk? Nezbývá mi, než předvolat někoho z vás přítomných. Má někdo zájem? Pane Melle, napadá vás, kdo by to mohl být?“

Velkostatkář se rozhlédl po všech těch lidech, kteří měli na hlavách buřinky, a po chvíli přemýšlení odpověděl: „Všichni.“

„Dobrá. Vypadá to, že dáme poslat pro kávu. Inu? Dejte poslat pro kávu!“ zavelel soudce.

Nic se ale nestalo.

„Ale pane soudce, vždyť jsme všichni tady. Není nikdo, kdo by uvařil kávu,“ ozval se zubař.

Zubař se jmenoval Reinhart. Povídko se o něm, že za války vrtal zuby vojákům. Pravda však byla, že se řemesla chopil zcela náhodou. Ve skutečnosti to byl jen docela nešikovný zvěrolékař. Ve svých čtyřiceti letech ještě stále neměl manželku, za to měl však nové křeslo, které mu díky vstřícnému velkostatkáři dovezli až z Indie. Na základě této skutečnosti nakonec v tu chvíli nebyl předvolán.

„Dobrá, nuže je to jasné. Předvolejme tedy toho, který zde na hlavě nemá klobouk. Ten jediný totiž zjevně klobouk potřebovat bude a zároveň nebude tak hloupý, aby si ho vzal na soudní slyšení o tom, kdo tento klobouk ukradl!“ zvolal vítězně Holzmann.

„Kolego! Já vás dám zavřít za maření úřední věci!“ zaječel Schulze. „Nuže ale dobrá. Předvolejme tedy pána, který na hlavě nemá klobouk.“

Skutečnost však byla, že měli klobouk úplně všichni, víme? Tedy úplně všichni, až na soudce.

A tak se stalo.

„Dobře, jmenuji tedy dočasně soudcem pana Holzmann, předvádím tedy sám sebe.“

Soudce tedy už nebyl soudcem, ale obžalovaným.

„Pane Schulze,“ zvolal veledůležitě šerif celý paf ze své nové funkce, „sundejte si svou paruku.“

Pan soudce, tedy pan bývalý soudce, tak učinil a dav znovu udělal „uaaaw.“

„Myslíte si, pane Melle, že by váš klobouk, který byl odcizen, slušel zde panu obžalovanému?“ zamířil ukazováčkem do stropu, až se za tím prstem všichni automaticky podívali jako by snad odpověď visela ze stropu.

„Zcela jistě,“ odpověděl Melle a založil si ruce již naprosto rozhodnutý, že před ním stojí pravý zloděj.

„Předvolávám tedy svědka, pana Aichholze! Všichni totiž víme, že s ním chodíte hrát šachy a je to váš dlouholetý sok v tomto čertovském sportu.“

Pan Aichholz se usmíval ze vši té pozornosti tak moc, že jeho zuby dělaly na zdech prasátka od slunce, které sem zpoza závěsů tu a tam pronikalo ještě stále pootevřeným oknem.

„Pamatuji si poslední hru. Heh. Zcela barvitě, neboť se odehrála dnes ráno. Nebyla ničím jiná. Opět jsem totiž vyhrál. Nemohl jsem si ale nepovšimnout, že měl na hlavě pan Schulze buřinku!“

„A to nám stačí! Děkujeme!“ utnul ho Holzmann.

„Ale já...“ chtěl Aichholz prodloužit svých patnáct vteřin slávy, ale to už jej nový soudce vykázal zpět na své místo.

„Máte tedy poslední možnost. Přiznáváte se, že jste ukradl klobouk tolik milován svým vlastníkem, aby vám pomohl vyhrát šachovou partii? Doznáte se k činu a k jeho provedení tady a zde a na tomto místě?!“ povstal Holzmann.

„A přece se nepřiznám!“

„Dobrá! V tom případě dejte prohledat kancelář pana soudce!“ zavelel Holzmann.

„Jenomže kdo bude natolik oprávněná osoba, že při ohledání nenarafičí nějaký falešný důkaz?“ zvedl námitku Thorsten, který se probudil z přemýšlení, zda přivázal svou loď k molu, či nikoliv.

„To je dobrá otázka,“ opřel se do židle soudce.

„Vyšleme tam tedy paní Zimmerovou. Ta má profitující obchod s oblečením, a tudíž nemá motiv.“

Paní Zimmerová tedy vstala z židle. Měla na sobě dlouhé šaty a korzet, který ji zjevně dusil. Usoudily tak dvě dámy, které si šeptaly, že paní Zimmerová zjevně bledne z nedostatku kyslíku.

Pyšně a pomalu a za doprovodu pohledů přítomných vešla do dveří soudcovy kanceláře. V místnosti bylo ticho. Lustr se stále houpal z průvanu. V jednu chvíli Thorsten zakřičel do ticha: „Do háje! Nepřivázal jsem ji!“ zaječel a dal se do běhu. Ostatní na to zareagovali pokrčením ramen a netrpělivě čekali příchodu paní Zimmerové.

Nakonec se otevřely dveře a žena třímala v rukou starý ošuntělý klobouk.

„Nuže tedy dobrá. Máme zde identikit,“ vytáhl Holzmann výstřížek z novin, na kterém byla nakreslená buřinka.

„Je to tedy on?“

Dal se přistavit stůl na plac před soudcem a položil se na něj identikit a klobouk. Pan Melle si byl zcela jist, ale někteří lidé názoru stejného tedy nebyli. Poukázali na jiné proporce z nákresu. Také měl klobouk lehkou rýhu, která na obrázku scházela.

„Ticho!“ mrštil soudce kusem stolu o stůl, až další kus odpadl. „Dejme tedy hlasovat. Kdo je pro, že zde před námi leží stejný klobouk, který je pohřešován?“

Lidé zvedli ruku, Holzmann si nasadil brýle a pečlivě s vyplazenou špičkou jazyka počítal.

„A kdo je pro, že o klobouk, který je na nákrese tedy nejde?“ zase zvedli lidé ruce a zase se počítalo.

„Výsledek je tedy přesně. Nerozhodný?“ zamumlal si pro nejprve pro sebe. „Výsledek je tedy nerozhodný!“ zvolal.

Lidé se dívali na sebe. Všichni byli dokonale zmateni. Situace zdála se bezvýchodnou. Ani sám nový, ba ani ten starý, soudce nevěděl, jak si počít s touto svízelnou situací.

Najednou se však rozletěly dveře od vstupu do místnosti, jejíž zvuk přerušil zádumčivé ticho. Ve dveřích stál rybář Thorsten a zvolal: „Uplavala mi loď! Do háje, uplavala mi loď!“

„Pane Thorstne! S tím vám teď ale nepomůžeme!“ zvolal Holzmann. „Pojďte nám ale říct. Je tato buřinka stejná, jako na tomto obrázku?!“ ukázal kusem dřeva na ležící předměty před ním.

„Ale jo, třeba jo, co já vím! Musím jít!“ řekl rybář a jal se vymýšlet záchranu své lodě.

„Pane Schulze. Důkazy mluví jasně. Mluvte tudíž teď nebo mlčte jindy!“

„Navždy,“ zašeptal hajný.

„A jo. Mluvte tedy navždy nebo mlčte teď!“

Soudce tedy vstal. Znaven tím rozhořčeným davem a úsměvem Aichholze, otočil se na zúčastněné a jal se ujmout řeči.

„Bylo to tedy takto,“ pozvedl ostrou bradu, „seděl jsem ráno na kávě a zase jsem přemýšlel, co mi pomůže k tomu, abych toho zpropadeného pozitivního hajzlíka porazil v šachu. Říkal jsem si, že se na mě nejprve musí usmát štěstěna. A taky se usmála. Seděl jsem tam tedy a srkal kávu, mimochodem výtečnou kávu, paní Bauerová,“ paní Bauerová se začervenala, „když v tom jsem se

dozvěděl, že zemřela paní Holzová. Neváhal jsem a zašel do jejího domu, protože byla velkou kamarádkou mé zesnulé matky. Dům byl však již prázdný. Žádný pozůstalý zde nepobýval. Všichni se starali o pohřeb. Paní Holzová už byla dávno odvezena do krematoria. Zatlačil jsem tedy slzu a zavzpomínal si na dětská léta, která jsem zde prožil při návštěvách paní Holzové se svou matkou. Když jsem odcházel, všiml jsem si, že na věšáku visí stará buřinka. Nevěděl jsem, že patří zde panu Melle, a tak jsem si ji vzal jako vzpomínku s myšlenkou, že mi přinese štěstí.“

„Pane Melle?! Neptal jsem se vás, jestli jste ho nenechal u paní Holzové, snad?“ hlubokým hlasem ohranil se Holzmann.

Velkostatkář se nejprve nadechnul, ale poté zase vydechnul. Vzpomněl si, že se v den úmrtí paní Holzové vydal do jejího domu pomoci s pozůstalostí, a zcela výjimečně si vzal svůj nejdražší klobouk...

Obvinění tedy nakonec nepadlo žádné. Klobouk byl vrácen svému majiteli rovnou na místě. Všichni se smíchy popadali za břicho. Až na Aichholze. Ten si při kolektivním smíchu už nepřipadal originálním.

Když smích přeci jen dozně, zeptal se Holzmann studem zlomeného pana Melle na poslední otázku.

„Proč je vám tento starý klobouk tedy natolik důležitý? Vždyť nemá žádnou cenu.“

„Bylo mi na mých mladých cestách řečeno věštkyní, že díky němu, na mě nikdo nikdy nezapomene,“ řekl tiše a odevzdaně.

„A to máte pravdu!“ smíchy opět vybuchl Holzmann a celá vesnice s ním, zatímco pomalu nastával odliv.

„A kdo pomůže chudákovi Thorstenovi?“ ozval se jemný hlas paní Bauerové mezi za břicho popadajícím se davem.